

Valentin Nóra
Észrevetted?

Hogy mikor a cigit nem is szívod,
a füstszűrőn át akkor is szivárogo a füst,
az ujjaid között,
ahogy tartod:
unottan, másnaposan
kígyózik a fog vájta sebek fölött
a szürke méregköd.

Ujjaid kiszáradt bőrtokjában a körmök,
mint kicsorbult, elhasznált fűrészek,
mint fiatal gyermekszájban a fogak:
egyenetlen összevisszaságban
tompá-hegyes fehérén
ülnek.

És ahogy belekortyolsz a sörbe,
amit se nem szeretsz, se nem volt drága,
egy pillanatra lehunyod a szemed,
de ezt te nem tudod, és nem is érzed,
csak azt a buborékos illúziót,
ahogy eláztat
valami keserű nyugalom,
közben a papír sercegését hallgatod
és csak egy pillanatra, de:
elmosolyodsz.

Aztán kinyitod a szemed.
Megállapítod:
még mindig csak itt vagy,
még mindig csak ugyanott.
Fáradtan simítod a doboz
hűvös, hengeres testét,
és arra az illanó,
rövidke szisszenésre gondolsz.
Az visszhangzik benned.

Ahogy ez az élettelen
szénsavkoncentrátum
valahogy mégiscsak
levegőt vett.

Aztán tovább beszélsz,
orrodon fújod ki a füstöt,
kintről sziréna, villamoszörej szivárogo;
a szomszédból edény csörömpöl,
gyerekzsivaj visong át,
és még ekkor is hallod,
hogy zuhannak le a percek.

egy
és kettő
és három

Fintorogva szaglászod az ujjad,
mégis újabbra gyújtasz.
Engem is kínálsz, de most
nem kérek.

Undorodva reszketnek a fogaid,
tiltakozik a tüdőd,
de te már
elkalandoztál.
Tovább beszélsz és a falat nézed,
karikákat fújsz
az álmaid köré,
és téged vagy ezer,
engem egy kérdés gyötör.

Észrevetted,

hogy mikor már elnyomtad,
a tűz még mindig ég?

Hajótörött

A földön üresen, egy üveg és egy pohár,
rajtuk nedves szívnyomok;
mellöttük bűzölgő sündisznó a hamutál,
két könnycseppet elnyomok.